

По процепитѣ на вратата надничаха турчета надошли да видятъ „комититѣ“. Тѣ подвикваха, по-пържаха ги на всичко и се захваляха, че ей сега ще влѣзнатъ да ги изколятъ. Едно турче, за да докаже, че това не е лъжа, проврѣ ножа си.

Тевфикъ бей, придруженъ отъ единъ свещеникъ, когото случайно срещналъ, внезапно се яви задъ тѣхъ. Безъ да проговори, чукна съ бастона си по задниците 2—3 отъ немирниците и турчетата не се видѣха.

— Остави децата на мене, — обърна се беятъ къмъ останалия на вратата баши-бозукъ, — а ти иди въ хекюмата и кажи на каймакамъ-ефенди, че го чакамъ да дойде съ владиката тука.

Баши-бозука отдаде темане и остави вратата.

Въ двора беятъ потърси клисаря.

— Тука съмъ, бей-ефенди, заповѣдай, — обади се клисарьтъ измежду децата и мигомъ се изправи и застана предъ бей.

— Иди да кажешъ на Лазаръ Бенинъ, на Гйорги Пализоя, на поповетъ, на устабашиитѣ, да дойдатъ тука веднага. Кажи имъ, че азъ ги викамъ.

Независимо отъ огромния му авторитетъ предъ властитѣ и турското население, Тевфикъ бѣ народенъ човѣкъ. Той познаваше повечето граждани и много селяни и зовѣше ги по име. Държейки много за раята, той познаваше въ подробности домашния и обществения имъ животъ. Оттукъ и широката му популярностъ.

Въ половинъ часъ време всички поканени лица бѣха въ църковния дворъ. Узнали отъ клисаря за докаранитѣ отъ баши-бозука баташки деца и тѣхъ-